

Hồi 51

Giả Nhân Giả Nghĩa

Thiết Vô Song đã ra người thiên cổ !

Quan tài của lão được đặt tại trung tâm trong sảnh đường trong Địa Linh Trang, Triệu Hương Linh đứng bên cạnh với vẻ mặt tang thương, áo gai, quần bố, mũ rơm, chống gậy tang như một hiếu tử.

Khách điếu tang đều tề tựu tại nơi đây, bên trong thiếu chỗ, họ tụ họp bên ngoài, từng nhóm năm, ba, bảy, châu đầu, dùm mỏ, bàn tán, thì thầm.

Họ không to tiếng, nhưng nhiều tiếng nhỏ góp lại cũng tạo nên một âm vang rền rền, thứ âm vang lơ lửng giữa sự im lặng hoàn toàn chờ một cơn nhiệt náo long trời vỡ đất.

Họ thì thầm, rồi họ chỉ trỏ, chẳng biết họ nói gì với nhau, chẳng biết họ chỉ trỏ với ý tứ gì ?

Trong số người đông như biển đó, có khoảng độ mười người là có một gương mặt bi ai, và trong số mặt bi ai, thì ít nhất cũng có phân nửa lấy lệ cho hợp với cảnh tình.

Như vậy, là phần đông còn lại, chỉ đến đây vì tính hiếu kỳ, cái hiếu kỳ của khách giang hồ, chủ trương có mặt ở mọi nơi nhiệt náo, để ghi nhận mọi diễn tiến trong vũ lâm, để trở thành một kẻ thức thời.

Cũng có một số người nhân lành du mà đi ngang qua địa phương, nghe chuyện lạ, muốn dừng chân, rồi tham dự, như dừng chân tại một nơi danh thắng.

Tuy nhiên đã vào đây rồi, tất cả mọi người đều phải đến trước linh sàng, cúi đầu, lâm râm, để tất trách lấy mình, tất trách trước đám đông, tất trách luôn với gia chủ.

Bởi, không điếu tang thì vào tang gia làm gì ? Mà điếu tang thì phải bái linh sàng, cầu nguyện, tiễn đưa người qua cõi chứ.

Dù vờ, dù thật, dù tất trách, bái nguyện trước linh sàng song, là ai ai cũng có thể hành diện thầm, với ý nghĩ:

- Ta đã làm tròn bổn phận một đồng đạo với vị lão anh hùng, lương tâm của ta rất an ổn vậy !

Bỗng bên ngoài có tiếng ồn ào vang lên, rồi có mấy người cao giọng thốt:

- Giang đại hiệp đến !

- Giang đại hiệp vẫn đến như thường !

- Giang đại hiệp hành sự, luôn luôn đặt vấn đề nhân nghĩa lên trên hết, ta biết thế nào người cũng đến mà !

Người trong đại sảnh lập tức tự động tạt qua hai bên, nhường một lối trống rất rộng, mặc dù trước đó quần hùng chen nhau mà đứng, cũng chẳng còn một lối nhỏ.

Kế đó, ai ai cũng nghiêng mình, có kẻ cầu nhàu không còn đủ chỗ để quỳ xuống. Bao nhiêu cái đầu đều hướng về lối trống đó, từ hai bên cụp vào.

Bảy tám đại hán vận áo lam phò Giang Biệt Hạc, bước những bước chậm mà dài, đi vào.

Đôi mày của lão ta cau lại, gương mặt trầm trầm, từ bên ngoài, lão đi thẳng đến trước linh sàng, cung cung kính kính cúi đầu ba lượt, đoạn cất giọng trầm nghiêm thốt:

- Thiết lão anh hùng ! Lúc lão anh hùng còn sống, Giang Biệt Hạc này là kẻ địch của lão anh hùng, sở dĩ địch là tại hạ vì đạo nghĩa, địch là vì vạn bất đắc dĩ, là người trong giang hồ, tại hạ không thể vì một lão tiên bối mà phủ nhận chánh khí vũ lâm, giả như hồn lão anh hùng có linh thiêng, hẳn cũng xét cho nổi niềm mà cảm thông cho tại hạ. Từ nay ở cõi xa xăm, lão anh hùng hãy vọng về đây phù hộ tại hạ trong nhiệm vụ bảo trì chánh nghĩa, tại hạ sẽ đại biểu đồng đạo giang hồ quý tế mỗi mùa, cầu nguyện anh linh của lão tiên bối sớm siêu thoát mà về cảnh tiêu diêu.

Câu nói đó biểu hiện rõ rệt tác phong của một người hằng lo nghĩ về chánh khí giang hồ, và suốt đời trọng nhân, trọng nghĩa, ai nghe mà chẳng ca ngợi ?

Nhưng, Tiểu Linh Ngư lợm giọng quá chừng, cười lạnh, thầm nghĩ:

- Đúng là con mèo khóc con chuột ! Cái nhân nghĩa của con mèo dành cho con chuột !

Chàng thì nghĩ thầm, song có người cũng nghĩ như chàng vậy, mà chẳng chịu giữ thầm cái ý nghĩ, người đó thốt lên oang oang, với giọng lạnh lùng:

- Cái vẻ từ bi của con mèo khóc chuột, con mèo vô chuột chết rồi khóc cho các con chuột khác quên đi để còn lân la với mèo, để mèo còn có dịp vô thêm ! Ha ha ! Giết người xong, lau tay sạch máu xong là khóc người liền ! Ha ha !

Giọng nói rất cao, người trong, người ngoài đều nghe lọt, gia dĩ lúc đó, cục trường im lặng hoàn toàn, câu nói đó lại được vọng đi rất xa, có thể bảo là bọn xa phu bên ngoài cổng trang cũng nghe lọt.

Và, âm thanh đó, do một nữ nhân phát ra, bởi nó trong trẻo vô cùng.

Mọi người đều giật mình, và muôn ngàn cặp mắt đều đổ dồn về hướng đó. Họ nhận ra người buông câu nói chính là một nữ nhân, vận áo đen, đầu đội một chiếc nón bện bằng cỏ to lớn, phủ trùm luôn đôi mày, tuy thời gian đang là tiết hạ, song nữ nhân vận chiếc áo choàng phết đất.

Nàng hiện là tấm bia của muôn ngàn tia mắt, nàng vẫn thản nhiên như thường.

Nàng gương tròn đôi mắt vừa to vừa đen lay láy, nhìn trả mọi người.

Bên cạnh nàng, có một thiếu niên vận áo hoa, phong thái mừng tượng một nữ nhân.

Dĩ nhiên, những tia mắt của quần hùng cũng dồn về hấn, khác hơn nữ nhân, hấn cúi đầu, chẳng dám nhìn ai.

Tiểu Linh Ngư vừa nhìn thoáng qua, là nhận ra ngay hai người đó rồi. Bất giác, chàng vừa mừng vừa kinh ngạc, chàng tự lẩm nhẩm:

- Nàng đến ! Quả thật có nàng đến ! Nàng vẫn còn giữ cái tính khí của ngày nào, không thay đổi tí ti.

Từ đám đông có mấy người vọt ra, chỉ tay ngay nữ nhân áo đen, lớn tiếng mắng:

- Con gái nhà ai, từ đâu đến, dám buông lời vô lễ với Giang đại hiệp như thế chứ ?

Nữ nhân áo đen lạnh lùng:

- Ta cao hứng thế nào thì nói theo thế ấy, ai làm chi ta ?

Một đại hán áo gấm có râu ngắn mọc loạn trên mặt nổi giận quát to:

- Người biết đây là đâu chẳng ? Ở đây mọi người đều có thể giáo huấn người cả.

Nữ nhân áo đen bĩu môi:

- Riêng về người, người muốn gì ?

Đại hán râu ngắn hét:

- Giang đại hiệp khoan hồng, có thể không chấp người chứ ta thì ta phải thay mặt Giang đại hiệp giáo huấn người một phen.

Thốt xong, hấn vươn hai bàn tay to bằng hai chiếc quạt, vừa lướt tới vừa chụp nữ nhân áo đen.

Nữ nhân áo đen chỉ cười lạnh, không hề nhích động thân hình, nhưng thiếu niên bên cạnh hất cánh tay lên.

Hai bàn tay khổng lồ chụp xuống như hai hòn giả sơn rơi, một cánh tay nhỏ nhấn hất bên, nhẹ như ngọn sậy quơ theo gió, thế mà người có đôi bàn tay lớn lại bị tung bổng lên không.

Quần hùng kêu lên một tiếng kinh hãi, tiếng kêu đó ngàn người phát ra cùng lúc, âm vang rền dội, suýt bật nóc sảnh đường.

Lại có mấy kẻ vừa quát tháo vừa nhào tới.

Thiếu niên đưa hai nắm tay ra, thủ một thế vững chắc như núi, thần khí sung mãn, lúc hấn đứng nguyên thì trông như một thiếu nữ e ấp thẹn thùng, lúc hấn xuất thủ thì dường tượng thiên thần giáng hạ, biểu hiện rõ rệt một oai khí khiếp người.

Quần hùng trở mắt, có người buột miệng tán.

Thiếu nữ áo đen cười lạnh:

- Người cứ đánh, tự do đánh, tùy thích đánh, nếu xảy ra việc gì thì đã có ta.

Thiếu niên ngoan ngoãn quá, nhích chân tả tới nửa bước vung tay hữu theo liền.

Một đại hán đứng gần bị hấn tung lên không.

Bỗng có người quát.

- Hãy khoan ! Xin dừng tay lại.

Giang Biệt Hạc đã phi thân đến trước mặt thiếu niên, điểm một nụ cười, vòng tay thốt:

- Huynh đài có thủ pháp tuyệt diệu, chừng như là một truyền nhân chân chánh của Cố Gia Thần Quyền tại đất Giang Nam !

Thiếu niên đỏ mặt, xuôi tay, lùi lại một bước buông gọn:

- Phải !

Giang Biệt Hạc vượt chòm râu dài, cười hì hì:

- Nếu tại hạ không lầm thì huynh đài là nhị công tử Cố Nhân Ngọc, ngoại hiệu Ngọc Diện Thần Quyền.

Tiểu Linh Ngư trầm nghĩ:

- Nhãn lực của lão hồ ly quả thật ghê gớm !

Cô Nhân Ngọc chưa kịp nói gì, thiếu nữ áo đen nắm tay hấn, cười lạnh, bảo:

- Chúng ta đi thôi ! Chúng ta không nên tiếp xúc với lão ấy !

Câu nói vừa buông dứt, hai bóng người chớp lên, bay ngang qua đầu quần hùng, chiếc áo choàng của thiếu nữ bọc gió bốc cao, để lộ y phục bên trong ngời màu đỏ.

Có kẻ kêu lên thất thanh:

- Tiểu Tiên Nữ !

Giang Biệt Hạc gọi to:

- Xin hai vị dừng chân lại, cho tại hạ bộc lộ một nỗi niềm.

Nhưng, đôi nam nữ đã ra đến cổng trang, một tiếng hú nhẹ vang lên, con ngựa màu hồng chạy tới, đôi nam nữ nhún chân, người đã lên lưng ngựa, ngựa đã cất vó sải đều.

Giang Biệt Hạc nhìn theo bóng họ, ngón tay xoe xoe chòm râu thành lợn, thở dài, thốt:

- Là đệ tử danh gia, họ có thân pháp và thủ pháp phi thường, lẽ đương nhiên phải là vậy !

Một người cao giọng, tiếp:

- Cho dù là đệ tử của danh gia, họ cũng không có quyền khinh miệt thế nhân, xem vũ trụ như cõi hoang vu. Trên giang hồ còn ai không tôn tính Giang đại hiệp chứ ? Chung bằng vào đâu mà dám vô lễ với đại hiệp ?

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Phàm là thiếu niên mà có tài cao thì thường sanh tánh cao ngạo, không nên trách họ làm gì !

Lão vòng tay hướng ra bốn phía, vái chào.

Mọi người đều cúi đầu, tỏ vẻ cung kính.

Tiểu Linh Ngư nghe ruột lợn lên, khí tanh bốc mạnh, lợm giọng mấy lượt.

Vừa lúc đó một người bước vào.

Người đó là một trang hán tử, chân không dài, bùn vấy tận gối, tay cầm một chiếc sào trúc.

Nơi đầu sào, có một bức giản bằng bố trắng, giản thông xuống, bày rõ hai hàng chữ !

- Lão sống, ta khó chịu ! Lão chết, ta đau lòng.

Bức giản chỉ có mười chữ, nét bức hùng vĩ, biểu hiện cái chí hiên ngang của con người kính diếu.

Nhưng lời nói mâu thuẫn vô cùng, gần như quái dị.

Quần hùng vừa kinh hãi, vừa lấy làm lạ, mà cũng vừa buồn cười. Nhưng, nhìn chỗ lạc khoản, thấy tên người, mọi nụ cười chớm nở liền tắt lại.

Nơi lạc khoản, có mấy chữ:

- Lão trượng nhân thành người thiên cổ, ngu tế Lý Đại Chủ kính bài giản.

Lý Đại Chủ !

Ba tiếng đó có ma lực phi thường, một ma lực khiến trọn biển người phải dao động, tất cả đều biến sắc mặt.

Chính Tiểu Linh Ngư cũng kinh hãi như mọi người, chàng há hốc mồm ra, lâu lắm vẫn chưa khép lại được.

Chàng nhìn kỹ lại bức giản, xem từng nét bút, nhận ra đúng là nét bút của Lý Đại Chủ.

Như vậy là Lý Đại Chủ đã ra khỏi Ác Nhân Cốc rồi sao.

Và lão ta ra từ lúc nào ? Hiện tại, lão ở đâu ?

Giang Biệt Hạc lướt tới, chặn trước mặt hán tử, trầm giọng hỏi:

- Ai sai người mang bức giản này đến đây ?

Hán tử chớp chớp mắt:

- Đêm hôm, tối tăm, tôi không trông rõ hình dạng, chỉ thấy mơ hồ là người ấy có thân vóc rất cao, rất lớn, chừng như tướng mạo hung ác lắm thì phải. Tôi liền tưởng đến một hình tượng phán quan nơi chùa, miếu nào đó.

Những người cao niên nhất đứng gần chỗ ấy, buột miệng kêu lên:

- Đúng rồi ! Hình dạng của Lý Đại Chủ là thế !

Giang Biệt Hạc lại hỏi:

- Ngoài cái việc sai người đến đây, y còn bảo gì khác không ?

Đại hán ẩm ức một chút, sau cùng thốt:

- Y còn nói, tuy lão trượng nhân của y muốn giết y, nhưng điều đó không ngăn chặn nổi y phần nộ khí có người muốn giết lão trượng nhân của y. Y lại nói kẻ nào giết lão trượng nhân của y, ngay từ bây giờ kẻ đó hãy tắm rửa cho sạch sẽ đi, tôi hỏi y, chứ kẻ đó tắm rửa kỹ để làm gì, y nghe cười hì hì, tiếng cười của y nghe ghê quá, rồi quay mình bỏ đi không đáp.

Giang Biệt Hạc thoáng biến sắc, lặng thinh, bước ra ngoài.

Hán tử cao giọng:

- Lão gia tử chẳng lẽ không hiểu cái ý tứ của y qua câu nói đó sao ? Lão gia tử ...

Cục trường bắt đầu náo nhiệt, mọi người dao động, mọi người cùng cất tiếng nhỏ có, to có, chẳng biết thốt với ai, hay tự thốt với mình, những tiếng ồn ào lấn át mất câu nói của hán tử.

Nếu chú ý lắng tai nghe, thì đại khái quần hùng bàn tán như thế này:

- Thập Đại Ác Nhân ẩn tích mai tung qua nhiều năm rồi, bây giờ bỗng nhiên Lý Đại Chủ xuất hiện, có thể là những người khác cũng đã xuất hiện.

Có người thốt:

- Ngoài Lý Đại Chủ, còn có Ác Đồ Quỷ. Không cần biết những người kia có tái hiện trên giang hồ hay không, chỉ nội hai cái lão ấy cũng đủ làm cho thiên hạ nhức đầu rồi ! Làm sao ? Làm sao ...

Một Lý Đại Chủ cũng đã làm cho mọi người khiếp hãi, thì nếu đủ cả mười người cùng tái hiện, giang hồ cầm như sắp lâm vào một đại biến cố, trong biến cố đó, đừng ai hòng sống sót.

Ngày tận thế của toàn thể sắp đến rồi !

Họ lo âu, mặc dù chưa có việc gì báo hiệu một biến cố gần kề, họ suy tư, đến độ chẳng ai lưu ý đến hán tử chân bùn nữa.

Không ai lưu ý, nhưng Tiểu Linh Ngư luôn luôn dán mắt vào hán tử.

Hắn mang bức giản đặt trước linh sàng, rồi nhìn tả, nhìn hữu, đoạn bước ra khỏi đại sảnh.

Tiểu Linh Ngư âm thầm theo sau.

Một trước, một sau, cùng đi qua một đoạn đường, đột nhiên hán tử quay mình lại, cười cười hỏi:

- Trong mình ta có vón vện ba lượng bạc, người theo dõi ta, có phải là để tạm mượn mà xài chằng, gã côn đồ ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu, cười hì hì:

- Thực sự người là ai ? Giả mạo Lý Đại Chủy, mang bức giản đến đó, người có dụng ý gì ?

Hán tử vụt biến sắc, tròng mắt bắn hung quang đáng khiếp nhìn Tiểu Linh Ngư.

Ánh mắt của y còn thâm trầm hơn ánh mắt của Giang Biệt Hạc một phần, và sắc lạnh hơn ánh mắt của Ác Đồ Quỷ một bậc.

Một giây thôi, y thu hung quang lại, khép hồ mí mắt, rồi cười nhẹ, đáp:

- Người ta thuê ba lượng bạc, ta cần bạc nên lãnh làm. Ta có biết chi khác đâu !

Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Ta đi sau người, làm sao người biết được ? Rõ ràng người có võ công cao, người giấu ta làm gì ?

Hán tử cười lớn:

- Người cho rằng ta có võ công ? Nếu đúng như người nói, thì ta đã làm một tên cường đạo, kiếm nhiều tiền hơn, hà tất phải lãnh những công tác vừa bất thường, vừa hèn hạ như thế này ?

Tiểu Linh Ngư cũng lớn tiếng:

- Người không thừa nhận, ta có cách làm cho người thừa nhận !

Chàng vọt mình tới, nhanh như mũi tên lao, vung tay đánh.

Ngờ đâu hán tử không biết võ công thật, bị Tiểu Linh Ngư đánh trúng một quyền, y ngã liền.

Nhưng, y bất động luôn.

Chàng hơi lo, đưa tay sờ, tay chân hán tử lạnh như giá băng, hơi thở cũng dứt luôn.

Hán tử chết !

Tiểu Linh Ngư không tưởng là hán tử chịu không nổi một quyền của chàng, và vô duyên vô cớ mà chàng giết một mạng người, làm sao chàng chẳng bứt rứt trong tâm ?

Chàng sững sờ một lúc lại thở dài, lẩm nhẩm:

- Người đừng oán hận ta, ta xuất thủ, lỡ đánh đến người, thì thôi vậy, để ta chôn cất tử tế cho đáng rằng chết sướng không bằng sống khổ, song sự đã rồi, chẳng làm sao cứu vãn được, vậy thì ta sẽ làm cho người được rạng rỡ, cho người yên mồ ấm mả, người hãy thông cảm nhé !

Chàng bế xác chết lên, mang đi về thành.

Đi được một đoạn đường, chàng cảm thấy cổ ướt, rồi lưng ướt, lại có mùi khai khai phát ngang qua mũi.

Chàng kinh hãi kêu lên:

- Chẳng lẽ người chết rồi mà cũng còn tiểu tiện ?

Bất giác, chàng nổi giận, buông tay, xác chết rơi xuống tiếp theo đó, chàng hoành thân tung luôn một đá.

Chân chàng chưa chạm xác chết, xác chết bay xa, đồng thời có tiếng cười hì hì, chính người đó phát âm:

- Lần này, ta cho người ném nước tiểu, lần sau thì người ném phần luôn.

Người đó lộn đi một vòng, tung bóng mình lên, biến luôn vào bóng đêm.

Thuật khinh công của y ảo diệu quá, không kém Giang Biệt Hạc chút nào.

Khi Tiểu Linh Ngư nhích chân đuổi theo, thì y đã mất dạng.

Chàng bực tức mà nhận ra lần này, chàng thất bại nặng nề. Không nói chi đến việc chàng bị người đó tóe nước tiểu lên mình, cái điều chàng bực tức là không khám phá ra được người đó là ai.

Võ công cao, chẳng phải là một việc lạ lùng trên giang hồ, người giả chết rất khéo như vậy, hẳn phải là tay luyện khí công trên mức hỏa hầu.

Phải đạt cái mức thành tựu cao siêu mới làm cho thân mình lạnh, mới nín thở một lúc lâu như vậy.

Tức uất mà làm gì nữa ? Chàng thù người tại đó rất lâu, bỗng bật cười khan:

- Cũng may cho ta, hẳn chỉ diễn kịch thôi, chứ nếu hẳn thật tâm muốn giết ta, thì ta mất mạng rồi còn gì ! Ta nên cao hứng mới phải, tại sao ta tức uất chứ ?

Chàng vừa cười vừa bước tới, lòng thanh thản như chẳng có việc gì xảy ra.

o0o

Đường phố sáng quá, các cửa hiệu đã lên đèn, và thành phố nào cũng thế, về đêm là náo nhiệt lạ.

Tiểu Linh Ngư mua một chiếc áo khác, thay áo cũ, đi đông, đi tây, đi khắp các nẻo đường, đang lúc chàng lững thững bước, bỗng một cỗ xe to lớn chạy ngang, cơ hồ cán lên mình chàng.

Xe đã lớn, lại do hai ngựa kéo, bất cứ khía cạnh nào của cỗ xe, ở bên ngoài cũng bóng sáng, có thể nhìn vào đó mà soi mặt.

Xe được trang hoàng cực kỳ mỹ lệ, chứng tỏ chủ nhân phải thuộc hạn có biển bạc núi vàng.

Suýt bị xe cán, Tiểu Linh Ngư chưa kịp giận, bởi chàng còn bận nhìn cỗ xe lạ.

Chàng khỏi cần phải chạy theo xe mà nhìn, vì cỗ xe lướt ngang qua chàng rồi dừng lại, trước cửa một ngôi tửu quán rộng lớn, loại tửu quán vừa cho thuê chỗ ngủ, vừa có bàn ăn bàn uống.

Xe dừng lại một lúc lâu, từ trong tửu quán, mấy tên gia đình chạy ra, y phục rạng rỡ, có mũ, có giày, chúng bước đến xe, mở cửa, rồi đứng nép qua một bên, đầu cúi, tay thòng, chững như chúng không dám thở mạnh.

Sau đó, cũng từ trong khách sạn đó, hai người bước ra ung dung.

Bao quanh hai người đó, có một số đông người, kẻ xách đèn, kẻ hoan hô, kẻ mọp mình.

Người bên tả, có gương mặt trắng xanh, thân vóc ốm, mừng tượng không đứng vững trước một cơn gió nhẹ.

Tuy nhiên, khí độ của y thanh thản phi thường, y ốm yếu là vì thể chất chứ chẳng phải do bệnh hoạn.

Y phục của y bằng loại vải thường, song lối may cắt rất khéo, rất vừa vặn với thân hình, dù ai khó tách đến đâu cũng chẳng tìm được một chỗ rộng hẹp ngắn dài đáng chê.

Tiểu Linh Ngư từng tự phụ mình là một kẻ có phong thái siêu việt, thấy người này, chàng phải khen thầm.

Nhất là cái lối ăn mặt của người đó xem thì bình thường nhưng đừng tưởng ai khoái găm bao nhưng khắp người mà biểu hiện nổi cái vẻ cao quý của y.

Người bên hữu cao lớn hơn, thần thái rạng rỡ hơn, mắt rất sáng, một thứ sáng làm khiếp người, ai có can đảm đây mình cũng chẳng dám chịu đựng tia mắt của y quá một giây.

Y phục của người sau này không có vẻ cầu kỳ, chừng như y tùy tiện mà mặc, nhưng cái tùy tiện của y cũng có một nét đặt biệt.

Hai con người này hẳn là trên thế nhân một bậc, có thể bảo tuy họ chưa là thần thánh, song họ đã vượt xa nhân loại rồi.

Họ ra đến xe, người lên trước, người lên sau, họ không làm một cử chỉ nào khác biệt hơn người thường, thế mà họ cũng tỏ ra được một cái gì đặc biệt. Cái gì đó, chỉ có họ mới có được mà thôi !

Họ như vậy, chẳng trách có người xu phụng, hoan hô, nịnh bợ.

Rồi cỗ xe lướt đi.

Tiểu Linh Ngư còn đứng đó, lẩm nhẩm:

- Họ là ai ? Ai mà có khí độ phong thái như thế ? ...

Chàng nhận ra, khí độ phong thái đó, chẳng hề giả tạo, dù cho giới giả tạo như Giang Biệt Hạc cũng chẳng giả tạo nổi.

Thành An Khánh chẳng phải là một danh lam thắng cảnh gì đó, mà cũng chẳng phải một thị trấn phồn thịnh vào hàng đầu của mười ba tỉnh Trung Hoa, song hiện giờ nghiêm nhiên trở thành một địa điểm hẹn hò của bao nhiêu tinh hoa vũ học.

Có thể bảo là cứ đi mỗi bước đường là gặp một nhân vật vũ lâm, mỗi nhân vật nếu không là cao thủ nhứt đẳng của đại môn đại phái, thì cũng là đệ tử danh gia, và tất cả đều đáng mặt hùng bá một vùng.

Tiểu Linh Ngư thở dài, thâm nghĩ:

- Rất tiếc, ta chẳng biết được các vị ấy tại sao mà cùng tái hiện trên giang hồ ! Và tất cả bao nhiêu người hiện diện tại An Khánh này, có những mục tiêu gì, hiển nhiên là họ phải có những mục tiêu riêng biệt ! Còn cái người vừa đùa với ta, y là ai ? Dù sao thì từ nay, miền Hoàn Bắc sẽ chứng kiến lăm trò náo nhiệt !

Tiểu Linh Ngư thả bước theo các đường phố thị thành, chàng đi chẳng biết được bao nhiêu vòng, và khi chàng nhớ lại là mình đã lang thang quá lâu, thì vô hình trung, chàng trở lại đứng ngôi nhà của anh em La Cửu, La Tam.

Lúc đó, cái nhiệt náo của phố phường về đêm đã tàn lụn rồi, nhưng phút giây hoạt động của khách dạ hành chưa đến, bởi còn sớm quá.

Thời khắc chưa thuận tiện, thì chàng còn lang thang mãi bên ngoài làm gì ?

Chàng vào nhà.

Chàng không lên gác, chỉ ngồi nơi tầng dưới, hai liễn đầu đứng xa xa nhìn chàng, cả hai dường tượng là nhìn quý, chẳng một ai dám đến gần chàng.

Đêm cứ xuống, xuống dần, cuối cùng Tiểu Linh Ngư đứng lên, định ra đi.

Bỗng có tiếng kêu kinh hãi từ trên gác vọng xuống, kể đó anh em La Cửu, La Tam chạy xuống.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Đến hai vị mà cũng phải rú hoảng như vậy, thì hẳn là sự tình phải hi hữu !

La Cửu, La Tam trông thấy chàng, lại hoảng hồn lướt nữa, cùng lùi lại hai bước, cùng trở mắt nhìn chàng, rồi cùng điểm nụ cười tươi, vòng tay thốt:

- Huynh đài cải sửa dung mạo khéo quá ! Theo sự nhận xét của tại hạ, thì về cái thuật đó trong thiên hạ ngày nay, huynh đài đáng là tay đệ nhất hảo !

La Tam gần thêm:

- Nếu huynh đài không lên tiếng, hẳn còn lâu tại hạ may ra mới nhận được !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Hai vị đã đi đâu ? Sao lại về sớm thế ?

Họ đã vắng mặt từ lâu, vắng trong lúc thị thành còn nhiệt náo, như vậy là họ không xuất ngoại với tư cách khách dạ hành.

Và chỉ có những khách dạ hành mới cho rằng phút giây hiện tại là quá sớm, chứ trong phạm vi sinh hoạt thông thường, thì giờ này kể như muộn lắm rồi.

Tiểu Linh Ngư hỏi thế, chừng như chàng có ý moi móc, xiên xỏ.

Anh em La Cửu không hề lấy làm điều cái thâm ý của chàng.

La Cửu mỉm cười đáp:

- Muộn chứ huynh đài, giờ này mới về nhà thì sao gọi là sớm được ! Hôm nay, có quý khách đến chơi, Giang Biệt Hạc bày tiệc tùng, anh em tại hạ được lão ta cấp cho cái vinh hạnh ngồi vào ghế cuối tại bàn tiệc, do đó phải ở lại hầu rượu đến mãn cuộc vui.

La Tam tiếp:

- Thành ra, để huynh đài chờ đợi, thật là lỗi quá !

Họ không hề đề cập đến sự việc vừa xảy ra trên gác, sự việc đã làm cho họ kinh hãi đến rú khiếp lên, như Tiểu Linh Ngư vừa nghe.

Tiểu Linh Ngư cũng không hề hỏi về việc đó.

Chàng cười nhẹ, hỏi sang việc khác.

- Quý khách của Giang Biệt Hạc ? Ai thế ?

La Cửu thốt:

- Quý khách là hai người, họ cũng thuộc hạng hữu danh trong vũ lâm, họ từ Cửu Tú Trang đến ...

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Mà họ là ai ? Nam hay nữ ?

La Cửu tiếp:

- Họ là nam, hai vị cố gia của nhà Mộ Dung. Một vị là Nam Cung Liễu, truyền nhân của Nam Cung thế gia, còn vị kia là Tần Kiếm, một tài tử được suy tôn làm minh chủ vũ lâm vùng Lương Quảng.

La Tam tiếp:

- Họ là những công tử xuất thân từ các danh gia, thế tộc, vừa ra đời là có tên tuổi liền, và nghiễm nhiên trở thành nhân vật quan trọng trong vũ lâm, cái danh đến với họ quá dễ dàng, chẳng mất chút công lao tạo tự nào, do đó họ không tránh khỏi cao ngạo, họ có cái ảo tưởng là thế gian này do thượng đế dành cho họ làm giang san riêng biệt, bởi thế, Giang Biệt Hạc phải tiếp đãi long trọng.

Tiểu Linh Ngư sáng mắt lên:

- Mộ Dung gia ! Cô gia họ Mộ Dung ! Hay quá ! Hay ghê đi !

La Tam tặt lưỡi:

- Làm trai mà cưới được những cô nương nhà Mộ Dung thì thiên hạ có ca ngợi cũng đúng cái đạo lý vô cùng ! Huống chi, tự họ đã có cái giá trị do tổ tông lưu lại ! Họ có thừa điều kiện để được người đời tôn sùng. Chẳng hạn Nam Cung Liễu, cái thân vóc chùng như mảnh mai của một thiếu nữ, có thể cho rằng hấn đứng trước gió nhẹ, gió cũng cuốn bay luôn, tuy nhiên, đừng thấy hấn như thế mà khinh thường !

La Cửu nhìn thoáng qua Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Căn vào khẩu khí của huynh đài, tại hạ đoán là huynh đài có quen biết những người đó, đúng như vậy chăng ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Quen biết thì không, chứ thấy thì có. Hai người đó, một thì mặt xanh nhợt, vận y phục có lối may cắt rất kỹ, một kia thì ý khí dương dương, ra chiều cao bảnh không chịu nổi !

La Cửu mỉm cười:

- Đúng rồi ! Chính hai người đó !

La Tam tiếp:

- Chẳng riêng gì hai người đó, tại hạ nghe nói sáu vị rể quý của họ Mộ Dung còn lại kia, cũng đã đến thành An Khánh này, chùng như họ đã có mặt tại đây từ hai hôm nay, tám người rể chánh có mặt, đến cả người rể tương lai cũng có mặt luôn.

Tiểu Linh Ngư càng sáng mắt hơn:

- Cố Nhân Ngọc cũng đến đây chung với họ nữa sao ?

La Cửu gật đầu:

- Phải

Tiểu Linh Ngư chớp chớp đôi mắt:

- Hai vị có biết họ đến đây với dụng tâm gì chăng ?

La Tam đáp:

- Nghe nói, trong họ Mộ Dung có một vị cô nương thất tung, mà vị cô nương đó từng đi chung với họ, hiện tại có mặt tại An Khánh, họ đến đây để dò la tin tức về vị cô nương thất tung.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn:

- Tại hạ phục tại hạ vô cùng ! Tại hạ đã đoán là các người đó đến đây chỉ vì cái việc ấy mà thôi !

La Cửu cau mày:

- Huynh đài có quen biết chi với vị cô nương ấy chẳng ?

Tiểu Linh Ngư cúi đầu, đưa tay nâng trán, suy tư một chút:

- Mờng tượng là có thấy qua một vài lần.

La Tam nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Hay là huynh đài có biết hiện tại nàng hạ lạc ở địa phương nào ?

Khi nào Tiểu Linh Ngư dám ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, bởi bên trên trần nhà là gác, trong gác có Mộ Dung Cửu

Chàng hừ một tiếng, như có ý cự nự:

- Tại hạ làm sao biết được chứ ? Chẳng lẽ tại hạ giấu con gái người ta ?

La Cửu cười vuốt:

- Tiểu đệ không có ý nghĩ như vậy đâu ! Chỉ vì ` ...

La Tam tiếp, thói quen của anh em nhà họ là bỏ tức cái ý cho nhau, một người nói trước, bỏ lửng một phần nào đó, cho người kia có dịp mà chen vào, với ký do điểm xuyên cho câu chuyện được tròn vo, xác thật !

- Chỉ vì, một vị cô nương, đã có mười tám mười chín tuổi đầu rồi, làm sao thất tung được chứ ? Làm sao để cho người ta bắt mình đi, giấu hẳn một nơi ? Hà hướng, người trong họ Mộ Dung, có ai là không văn võ kiêm toàn ? Cái ả của họ quần thế, mà cái trí của họ cũng siêu nhiên, trên đời này ai đừng hòng chạm vào họ nổi ! Tại hạ sợ rằng, bên trong sự tình có nhiều uẩn khúc !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Biết đâu nàng ấy chẳng tự ý thoát ly, biết đâu nàng chẳng bị người ta đánh thuốc mê ?..

Chàng lại cúi đầu, lại nâng trán suy nghĩ.

Bỗng chàng bật cười lớn:

- Thú vị thật ! Đích xác là thú vị không tưởng nổi !

La Cửu, La Tam cùng đưa mắt nhìn nhau, đồng bụng gọn:

- Anh em tại hạ chẳng thấy cái thú vị như thế nào, huynh đài cao hứng thì lạ quá !

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Rồi các vị sẽ thấy. Chậm một phút, cái thú vị sẽ đến, cứ yên trí là nó phải đến.

La Cửu ngáp dài, qua cái ngáp đó, y phải ngẩng đầu lên, tự nhiên mắt phải nhìn lên.

Ngáp xong, y hỏi:

- Ngày nay, huynh đài đã đi đâu ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- La cà khắp nơi, thấy rất nhiều việc, toàn là những việc thú vị ! Trong số các việc thú vị đó, có một việc nổi bật hơn hết ...

Chàng đã bị lừa, song chàng không nghĩ là mất mặt vì bị lừa, cho nên chàng thuật lại cái việc bị kẻ lạ mặt tiểu vào cổ, vào lưng, vừa thuật vừa cười, tỏ vẻ thản nhiên như kể chuyện của người nào khác vậy.

La Cửu, La Tam cũng cười với chàng, song miệng cười chứ tâm và ý không cười.

Chừng như cả hai có biến sắc qua một thoáng.

Như đưa mắt cho nhau, rồi La Cửu hỏi:

- Người đó hình vóc ra sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Dáng vóc của y bất cứ ở thị thành nào cũng có giống như vậy, bởi y biểu tượng một tên du đảng, một gã vô lại, một kẻ ăn chợ, ngủ đường, có dịp là cướp giật, không dịp là ăn mày, một kẻ hèn hạ nhất trần đời, làm được những việc vô sỉ nhất trần đời.

La Cửu, La Tam lại đưa mắt cho nhau, La Cửu từ từ đứng lên, bước về phòng.

Tiểu Linh Ngư nghe tiếng kéo học tử, kể đó là tiếng giấy chạm vào nhau soạt soạt.

Cuối cùng, La Cửu trở ra, tay cầm một cuộn giấy ngả màu vàng.

Cuộn giấy chẳng những quá cũ, màu đã biến, mà nó lại rách nhiều nơi nhưng La Cửu có vẻ trân quý phi thường, y cầm nó bước ra, dè dặt cực độ, chừng như sợ bước mạnh rồi nó rách nát thêm, hay là bước mạnh, tay không trịnh trọng thì mất sự tôn kính đối với cuộn giấy đi !

Y cẩn thận mang cuộn giấy đến gần Tiểu Linh Ngư, trải nó ra trên mặt bàn, song y lại dùng nửa thân mình che khuất Tiểu Linh Ngư, sợ chàng nhìn trộm.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Cái mảnh giấy cũ kỹ đó, xé cũng không rách, ngã xuống cũng chẳng nát, có ai sanh tâm cướp đoạt nó đâu, tại sao các hạ quý trọng nó hơn báu vật ?

La Cửu chính sắc, đáp:

- Tuy nó cũ kỹ, nó rách lủng nhiều chỗ như vậy, người thường thì cho rằng một mảnh giấy lộn, song trước mắt nhân vật vũ lâm, nó là vật vô giá, huynh đòi cho rằng chẳng ai sanh tâm đoạt nó, thế là huynh đòi lắm, lắm to !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì lớn hơn trước một chút:

- A ? Hay là một bức Tàng Hữu Đồ ? Nếu đúng là một bức Tàng Hữu Đồ thì các hạ miễn cho tại hạ phải nhọc con mắt nhìn qua ! Tại hạ ngấy lắm rồi !

La Cửu mỉm cười:

- Trên giang hồ, cái việc lừa người bằng những bức Tàng hữu đồ là thường quá, trong một vạn bức, chưa chắc gì có một bức chỉ dẫn truy tầm một kho tàng thực sự. Nghe huynh đòi nói, chững như huynh đòi có bị lừa rồi thì phải, tại hạ ước đoán như vậy !

Đoạn y tiếp:

- Bức đồ này, không thuộc loại đó đâu !

Tiểu Linh Ngư hừ lạnh:

- Các hạ mang bức họa đó ra đây, hẳn là có ý cho tại hạ nhìn qua, thế tại sao lại đứng áng khuất mắt tại hạ ?

La Cửu lại cười:

- Bình nhật, anh em tại hạ rất quý bức đồ này vô cùng, bởi huynh đòi là chỗ quen thân, chẳng khác người nhà, nên tại hạ có ý mang ra đây cho huynh đòi nhìn qua một chút. Chỉ vì ... Tại hạ trước khi nhường cho huynh đòi xem, phải yêu cầu huynh đòi một việc, là sau khi nhìn qua rồi, tuyệt đối phải giữ kín những gì đã thấy. Huynh đòi có đáp ứng như vậy, tại hạ mới dám cho xem.

Tiểu Linh Ngư động tính hiếu kỳ ngay, nhưng cố ý đứng lên, đi về một góc xa xa, đồng thời cười lạnh, thốt:

- Không tin nhau thì thôi, các hạ cứ cất đi, tại hạ chẳng nhìn làm gì.

La Tam cười lớn:

- Anh em tại hạ không tin huynh dài thì còn tin ai nữa chứ ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Các hạ hãy cho biết trước, bức đồ đó vẽ những gì, tại hạ suy nghĩ xem có nên nhìn qua hay không.

La Cửu trầm giọng:

- Trên bức đồ có vẽ chân dung Thập Đại Ác Nhân ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, song cứ cố ý cười xa vắng:

- Tuy tại hạ chưa hề trông thấy Thập Đại Ác Nhân, nhưng nghe đến cái danh hiệu đó, tại hạ ước đoán họ là những hung thần bạo quỷ, có dung mạo quái ác, như vậy thì thích thú gì đó mà xem ? Chứ phải chi một bức chân dung mỹ nhân thì tại hạ miễn cưỡng mà xem cho vui lòng hai vị ! Vả lại, chân dung ác nhân thì ai mà cướp đoạt làm gì, sao các vị sợ mất ?

La Cửu thở dài:

- Huynh dài không biết chứ, mỗi người trong nhóm Thập Đại Ác Nhân đều có tài thần kinh quỷ kiếp, ai ai cũng gây nên tội ác đếm như số cát sông Hằng. Trên giang hồ, chỉ nội một tội ác giết người thôi, nạn nhân của họ kể ra hàng ngàn, hàng vạn, và cái số ngàn, số vạn đó, chỉ là thành tích của một người thôi nhé, chẳng phải là tổng số của trọn nhóm đâu.

La Tam tiếp:

- Nhưng mười người như một, ai ai cũng ẩn hiện vô thường, hành tung của họ là một sự bí mật lớn lao đối với toàn thể vũ lâm, họ lại giỏi về thuật cải dung, sửa mạo, có những kẻ bị họ hãm hại đến bại sản túng gia, thân tộc chết hết, vậy mà cũng chẳng biết rõ mặt mày chân chánh của họ như thế nào. Huynh dài thấy đó, thân nhân nạn nhân còn biết làm sao báo thù khi mình chẳng biết mặt mũi thân vóc kẻ thù như thế nào ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tại hạ hiểu rồi ! Người ta định cướp bức đồ đó là để nhìn mặt Thập Đại Ác Nhân, có biết mặt thật của cừu nhân, mới nghĩ đến cách báo cừu !

La Tam vỗ tay:

- Đúng như vậy rồi !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nhưng, Thập Đại Ác Nhân đối với tại hạ vốn không oán, không thù, thì tại hạ cần gì phải xem chân dung của họ ?

La Cửu điểm một nụ cười thần bí:

- Thật sự huynh đài không có oán thù gì đối với họ ?

Tiểu Linh Ngư đảo ánh mắt một vòng:

- Các hạ định nói rằng, cái người giả chết lừa tại hạ đó là một trong số Thập Đại Ác Nhân ?

La Cửu không đáp, lách mình qua một bên, đưa tay chỉ một hình vẽ nơi bức đồ, từ từ hỏi lại:

- Huynh đài cứ bước đến gần xem, người này đây, có phải là tên vô lại vừa đùa cợt huynh đài chăng ?

Phải thành thực mà khen tay danh họa nào đó vẽ chân dung mười nhân vật trong nhóm Thập Đại Ác Nhân rất thần tình, nét bút linh động, trông như người sống.

Một người vận áo trắng, nhìn thoáng qua, Tiểu Linh Ngư biết ngay là Huyết Thủ Đỗ Sát.

Kế bên Đỗ Sát, một người ngẩng mặt lên không, nhếch miệng mà cười, trong Thập Đại Ác Nhân, mở miệng ra là cười trước rồi nói sau, nói xong lại cười, trong một cuộc đàm thoại, cười nhiều hơn nói, nếu chẳng phải là Tiểu Lý Tàng Dao Tiểu Di Đà Cáp Cáp, thì còn ai nữa ?

Kế Cáp Cáp Nhi, một nữ nhân có nụ cười làm đắm say cả những vật vô tri, nữ nhân đó suýt gây cái chết cho Tiểu Linh Ngư một lần, là Mê Tử Nhân Bất Bồi Mạng Tiêu Mê Mê.

Một người tay xách một chiếc đầu, dĩ nhiên là đầu người, đôi mày luôn luôn ẩn ước một niềm sầu tư xa xôi, người này là Bất Ngật Nhân Đầu Lý Đại Chủ.

Một người có dáng dấp ôn nhu, đứng trong đám sương mờ, sương che tạo cho lão ta cái vẻ phiêu phiêu phưởng phưởng, huyền huyền ảo ảo. Người này là Bán Nhân Bán Quỷ Âm Cửu U.

Bên cạnh Âm Cửu U, là một người có hai chiếc đầu, một đầu là tiểu cô nương, đầu kia là mỹ nam tử, một người có hai chiếc đầu vừa nam vừa nữ, hẳn phải là Bất Nam Bất Nữ Đồ Kiều Kiều.

Mấy người đó có thể bảo là những người thân của Tiểu Linh Ngư, chàng sống bên cạnh họ suốt mười mấy năm dài, chàng nhớ rõ từng nét mặt, dáng đi, nhớ đến những tiểu tật của họ như vừa khai ly họ hôm qua, hôm kia thôi.

Nhìn chân dung ghi lại nét người, giống người là một cái hay, song tay danh họa này có cái hay trên chỗ thường, là ghi được tinh thần của người, nhìn chân dung, Tiểu Linh Ngư thấy thần tình của người như hiện ra rõ rệt.

Chàng tự hỏi:

- Tay nào vẽ những chân dung này ? Tay đó phải quen thuộc Thập Đại Ác Nhân như hình với bóng, mới hiểu tâm trạng của mỗi người mà tạo được những nét truyền thần như thế này ! Ai ? Nếu là người quen thuộc của Thập Đại Ác Nhân, tại sao người ấy không nhập nhóm ?

Chàng xem tiếp, đến một người, y phục xốc xếch, như một lão hành khất, song khí sắc hiên ngang, người đó là Ác Đồ Quỷ Hiên Viên Tam Quang.

Bên cạnh Ác Đồ Quỷ là một người có hàm râu ngắn, quăn, dợn dợn quanh cằm mặt bưng sát khí, đôi mắt thao láo như mắt hổ đói, chực chờ mồi mà vô.

Lão ta cầm trong tay một thanh đao, mũi đao vấy máu đỏ, máu từ mũi đao rơi xuống, từng giọt, từng giọt.

Tiểu Linh Ngư cố ý hỏi:

- Cái lão này trông đáng sợ quá chừng. Ai thế ?

La Cửu đáp:

- Cuồng Sư Thiết Chiến đấy !

La Tam mỉm cười:

- Trông lão ta thì đáng sợ thật, chứ thật ra trong số Thập Đại Ác Nhân, chỉ có lão là người lương thiện nhất, không trêu vào lão thì chẳng bao giờ lão sanh sự, trêu vào lão rồi, có lên trời lão cũng lên theo, chui xuống đất, lão cũng chui theo.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Thật vậy ?

La Tam gật đầu:

- Trêu vào lão là tự kê án tử hình cho mình đó, chẳng những kẻ trêu bị cái họa sát thân đã đành, mà tam tộc của kẻ đó cũng bị tru di luôn, đến cả chó heo gà vịt cũng phải chịu tội liên đới !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Một con người đó mà các vị cho là lương thiện, thì như tại hạ đây, tại hạ hẳn là thánh nhân rồi !

Nói thế là để đẩy đưa câu chuyện với anh em La Tam, chứ Tiểu Linh Ngư dù muốn dù không cũng liên tưởng đến Thiết Tâm Nam, và anh em họ La làm sao thấy được vẻ căm hờn ẩn nơi nụ cười của chàng ? Căm hờn Thiết Tâm Nam hiện tại cam bảm sát bên cạnh một người tìm mọi cách hạ sát diệt chàng.

Đối với ai thì chẳng cần biết làm chi, chứ đối với Thiết Tâm Nam thì chàng có một đặc điểm, là cứ muôn đuổi xô nàng tránh cho xa, thật xa chàng, song lại cam nàng rời chàng nửa bước.

Càng cất tiếng đuổi xô nàng, chàng lại càng muốn cho nàng mãi quẩn quít bên chàng, để cho chàng luôn luôn quát tháo đuổi xô, nhưng lại hy vọng nàng bám sát bên chàng.

Liên tưởng đến Thiết Tâm Nam, Tiểu Linh Ngư nghe như con tim nhói mạnh.

Để phiêu pha niềm đau đó, chàng lướt qua nhanh Cuồng Sư Thiết Chiến, đưa tay chỉ vào chân dung hai người khác.

- Còn hai vị này ?

La Cửu đáp:

- Một đôi huynh đệ song sinh, cả hai ồm đến bầy xương sống, xương gò má nhô cao như hai hòn giả sơn, họ chẳng hề rời nhau nửa bước, đáng lý ra phải là Thập Nhất Đại Ác Nhân, vì với anh em này, nhóm Ác Nhân gồm tất cả là mười người. Song giang hồ quen xem cả hai như một, do đó cái số Thập vẫn còn đến bây giờ, và không cần sửa lại là Thập Nhất.

Tiểu Linh Ngư nhận thấy hai người đó, một cầm bàn toán, một cầm quyển tập, họ vận y phục mừng tượng trong giới thương mại, tuy có vẻ phát tài, song lại giống ác quỷ vượt ngục từ địa phủ lên.

La Tam tiếp:

- Hai anh em họ Tư Mã, một người có ngoại hiệu Phấn Mạng Chiếm Tiện Nghi, một người xưng là Ninh Tử Bất Ngật Khuy, nghe hiệu của họ rồi hẳn là huynh đài cũng biết con người của họ như thế nào.

La Cửu phụ luôn:

- Thập Đại Ác Nhân có cái tiếng vang dội như sấm rền, song hầu hết đều nghèo xơ nghèo xác, chỉ có anh em họ Tư Mã là có cơ nghiệp đáng kể thôi. Có thể bảo họ là những phú gia địch quốc, tài sản của họ sánh với kho tàng hoàng gia.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Chiếm đoạt cái tiện nghi của người, lại thà chết chứ chẳng chịu thua kém, hạng người đó không phát tài thì còn ai phát tài cho ? Thảo nào suốt ngày họ chẳng cầm bàn toán, chẳng cầm sổ sách ? Họ chỉ sợ người ta tính toán tiền bạc của họ, lại sợ tiền bạc rơi rớt nên phải ghi chép luôn tay ...

La Cửu vỗ tay:

- Đúng quá !

La Tam chỉ một người khác thốt:

- Nhưng, người này lại hoàn toàn trái ngược với anh em họ Tư Mã, có thể cho rằng đó là hai thái cực, một cực thu, một cực phát. Người này rất thích hại được thiên hạ, dù hại được mà có táng gia bại sản, cũng vui lòng, hại người song chẳng cần chiếm tiện nghi, hại người vì cái tánh thích mà hại, chứ chẳng vì tranh chấp tư lợi !

La Cửu phụ họa:

- Nào chỉ thế mà thôi đâu ! Hai người không vì tư lợi, không cần tiện nghi, vẫn là việc để làm. Chứ hại người mà biết rằng mình vào nguy ra hiểm, cũng cứ mà hại, cái thị hiếu đó quả thật trên đời này chỉ mỗi một y có mà thôi ! Y suýt chết biết bao lần, vì thị hiếu đó ? Thế mà y không chừa bỏ ! Nhìn sự đau khổ của kẻ bị y hại, y vui vô cùng, bởi muốn hưởng cái vui đó trường cửu, lắm lúc y đánh đổi nó với giá sanh mạng đấy !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Đúng là một con người hiếm có trên thế gian, nếu không nói là một quái vật

Bỗng chàng kêu lên thất thanh:

- Thôi ! Đúng rồi ! Y chính là con người giả chết, y là tên vô lại đùa cợt tại hạ đó !

o0o

Trên bức họa, có người được vẽ ngồi, có người được vẽ đứng, riêng người đó thì được vẽ riêng ở một góc, ngồi chồm hồm, một bàn tay móc dưới bàn chân, tay kia đưa lên mũi như ngửi.

Những người khác đều có vũ khí phi thường, chỉ có người đó là giống một tên vô lại.

Nghe Tiểu Linh Ngư kêu lên, La Cửu chớp mắt sáng ngời:

- Huynh đài nhìn kỹ chứ ?

Tiểu Linh Ngư cao giọng:

- Không sai một nét nhỏ ! Đúng là y rồi ! Dung mạo thì có phần nào sửa đổi, điều đó là dĩ nhiên, nhưng thần khí bất biến, nhất là vẻ cười của y ... Nhất định là y !

La Cửu gật gù:

- Khi nghe huynh đài tường thuật sự tình, lại cho biết người đó mừng tượng thuộc thành phần vô lại, tại hạ đã nghi ngờ chính là y ngay.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Y là ai ?

La Cửu đáp:

- Họ Bạch, và cái tên thì do y tự đặt, là Khai Tâm ! Tại hạ nói rằng tự y đặt tên cho y là vì y mượn cái tên để chứng minh thị hiếu, chứ chắc chắn cái tên đó chẳng phải do cha mẹ y đặt.

La Tam tiếp:

- Giang hồ thêm cho y cái ngoại hiệu Tổn Nhân Bất Lợi Kỳ.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Danh phù kỳ thực ! Mạo danh đưa gián điệp tang, giả chết lừa người, đúng là hại người mà chẳng có lợi lộc gì cho mình cả, ngoài ra lại còn mạo hiểm.

La Cửu gật đầu:

- Kẻ ác trên giang hồ chẳng hiếm, cái ác được thực hiện dưới muôn ngàn hình thức, tuy nhiên bất cứ cái ác nào, người ta phạm vào là phải có ít nhiều liên quan đến quyền lợi tư riêng, chứ còn làm những điều tổn nhân mà không đem về mảy mai lợi kỷ, thì trên đời này quả thật chỉ có một Bạch Khai Tâm.

Tiểu Linh Ngư tán đồng lý luận đó:

- Đúng ! Duy nhất chỉ mỗi một mình y, ngàn năm trước không, ngàn năm sau sẽ không luôn !

La Cửu trịnh trọng cuốn bức họa đồ lại, rồi thốt:

- Từ hôm nay trở đi, nếu huynh đài có gặp lại Bạch Khai Tâm, xin vì anh em tại hạ mà lưu ý kỹ nhé !

La Tam tiếp:

- Nếu biết được chỗ ở của y lại càng hay ! Anh em tại hạ sẽ sản khoái vô cùng.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, điểm một nụ cười:

- Được rồi ! Bạch Khai Tâm là của các vị, còn Giang Ngọc Lang là của tại hạ, các vị cũng nên lưu ý hộ tại hạ. Và điều quan trọng là đừng để cho bất cứ ai động đến móng tay, móng chân, sợi lông sợi tóc của hắn.

La Cửu cười hì hì:

- Tự nhiên ! Tự nhiên !

Tiểu Linh Ngư vụt hỏi:

- Cha đãi khách, hắn con phải đứng hầu rượu, hôm nay các vị có thấy hắn chứ.

La Cửu lắc đầu:

- Kỳ quái thật, Giang Biệt Hạc tiếp khách, song lại vắng mặt Giang Ngọc Lang ở bàn tiệc !

Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Chẳng lẽ gã tiểu tặc đó lại chẳng dám chường mặt ? Gặp được mẫu người như Nam Cung Liễu, dù chết Giang Biệt Hạc cũng tìm cách cho con trai lão kết giao ! Khi nào lão bỏ qua một cơ hội bằng vàng như vậy ?

La Cửu vượt một câu:

- Có gì lạ đâu, cái mặt của gã đã bị huynh đài làm cho tan biến rồi, có lẽ bây giờ gã cũng chẳng dám chạm mặt với chó với mèo, nói gì đến sự hội diện với con người ?

Tiểu Linh Ngư ngẩng mặt nhìn lên gác một thoáng, cười nhẹ:

- Gặp lại một người mà mình đã đánh chết, chắc chắn là chết rồi, vô luận là ai, cũng phải sợ khiếp ! Sợ đến thần trí mơ hồ, sợ đến ả mặt không dám nhìn người.

Chàng thốt câu đó với vẻ đắc ý, anh em La Cửu có biết đâu, câu đó không hướng về Giang Ngọc Lang, mà lại hướng về người trên gác ?

Người trên gác, dĩ nhiên là Mộ Dung Cửu rồi !

La Cửu, La Tam thấy Tiểu Linh Ngư nhìn lên, cả hai cùng đứng lên, cùng cười, cùng thốt:

- Đêm khuya lắm rồi, hử huynh đài muốn nghỉ ngơi !

Tiểu Linh Ngư ngáp:

- Phải ! Tại hạ muốn nằm nghỉ một lúc.

Chàng đứng lên, thay vì tiến về thang gác, lại đi ra ngoài.

- o O o -